

פרק א'

ידידיה לא הבין בתחילה מה העיר אותו בפתאומיות שכזו, מותיר אותו מייחל לאוויר, כאילו אך עתה צף ועלה ממים עמוקים.

הכול נראה שלו בחדר הפנימייה האפלולי, שהוא אך במעט על ידי אלומת האור החיוורת, שחדרה בחופשיות מן החלון הפתוח ומקורה בפנס הרחוב הצמוד לישיבה.

“אתה הראת לדעת כי ה'...”

הוא מצא את עצמו מלחש באיטיות את המילים. מסיבה כלשהי שלא הייתה ברורה אף לו עצמו, התגלגלו המילים על לשונו, מוכרות לו כ”שמע ישראל”. הוא הרגיש כאילו הפסוק הינו משובש לגמרי ונובע משרידי חלומו.

שעונו הורה על השעה חמש ושלושים. המאוורר הישן, על אף שהרעיש וקרטע, היווה מעין נחמה פורתא מהאוויר הדחוס והחם של שכונת 'בית ישראל' בירושלים. מקצהו השני של החדר הוא הצליח לזהות את דמויותיהם הישנות של אופנהיים ומירסקי.

הוא התגלגל אל הצד הקריר יותר של מיטתו מנסה לשוב ולהירדם. אך ברגע שאך החלו עפעפיו להיעצם, רעמו בתוכו המילים כמתוך חלום:

"אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו"

ידידיה מצא את עצמו ממלמל שוב את הפסוק המוכר בקול, הפעם בשם ומלכות.

עתה היה ער לחלוטין. ליבו פעם בחוזקה, ופלגי זיעה נטפו ממצחו.

הוא התיישב וגישש אחר משקפיו שנמצאו לבסוף במקומם שעל אדן החלון. בעת שמצמץ פעמיים ושלוש מנסה להתרגל לאור העמום, התמקדו עיניו בשידה הקטנה שליד מיטתו. המשטח כולו היה מכוסה בערמות ספרים מסודרות. בראש אחת הערמות היה מונח ספר חדש סגור עדיין. הוא קיבל אותו מאלי אך לפני שעות ספורות, כאשר יצאו לחגוג יחד את יום הולדתם המשותף.

באותו היום, ד' תמוז, חגג ידידיה חגג את יום הולדתו העשרים ושניים.

הוא יצא עם אלי למרות אי רצונו הבולט, שכן טרם השלים את הספקיו לשבוע זה. הדבר שהיה שנא עליו ביותר היה להתחיל שנת-חיים חדשה, כאשר הוא מאחר בלוח הזמנים המוקפד שקבע לעצמו. הוא קיווה להקדיש את הערב ללימוד כדי לנסות ולהדביק את הפער.

אך אלי היה חברו הוותיק ביותר, ואולי ידיד-האמת היחיד שלו. עוד מאז התגוררו בעיר הולדתם פאראקווי שבניו יורק, בהיותם ילדים חסרי עול, היו חוגגים את יום הולדתם בצוותא במשחקי כדור במגרש או בטיול לחנות הגלידה הכשרה שהייתה במרחק כחצי שעה משכונתם.

שניהם היו בחורים מתבגרים שהחלו זה עתה בסלילת דרכם הייחודית. הם הגיעו לישראל כדי ללמוד במשך תקופה באחת מהישיבות הנחשבות בארץ, אשר שמו להן מטרה לחזק את בחורי הישיבות שהגיעו מארצות שונות בעולם ולהחכים מ"אווירא דארץ ישראל". על אף שכל אחד מהם למד בישיבה שונה לגמרי בירושלים עיר הקודש, נראה שיש דברים שלא ייפסקו מהר כל כך. ידידיה לא היה מעלה בדעתו לחגוג את יום הולדתו, אילולא ביקור הפתע שערך אצלו אלי באותו ערב, כאשר הופיע ללא שום הודעה או הכנה מוקדמת בבית המדרש.

"זהו הלילה הגדול שלנו, ידידיה", הכריז אלי בקול גבוה מספיק כדי לגרום לבחורים שבסביבתו להרים מבט תוהה, "אנחנו יוצאים לאכול את הבייגל הכי טעים ירושלים!"

ידידיה חש, שהוא נקרע בין קשרים איתנים של נאמנות לחברו הטוב לבין ההשתוקקות לעוגן הבטוח שסיפקו לו ספריו. זאת, על אף שהגורם המכריע בסופו של דבר היו מבטי חבריו לספסל הישיבה, שננעצו ללא רחם בזרועותיו השריריות של אלי, שבלטו מבעד לשרווליה הקצרים של חולצת הטריקו הדקה של אלי ומשם אל ה"קוצים" המעטרים את פדחתו ואל כיפת הקטיפה השחורה, ששייטה לה מעדנות מעל לתלתליו המסורקים למשעי. אלי לא היה בחור ישיבה טיפוס, והצמד המעניין משך תשומת לב רבה מדי. ידידיה הצליח לחשוב על דרך אחת בלבד לצאת מהסבך במהירות האפשרית.

"רק אקח את הכובע והחליפה", הוא ירה לעברו.

"כמובן, ישיבה בוחר' שלנו", אמר אלי, "פגוש אותי בחוץ תוך שמונים ושבע שניות, או שאני בא לחפש אחרך".

הם התמקמו בפינה שקטה בתוך חנות בייגלס שוקקת חיים במרכז

גאולה, שהייתה מלאה עד אפס מקום בבחורי ישיבה אמריקאים כמותם. אלי הזמין בייגל, לזניה, צ'יפס וקולה. לאחר התלבטות קצרה בחר ידידיה בצלחת צ'יפס.

הם לא דיברו הרבה במהלך הארוחה. בין השאר מכיוון שפיו של אלי היה גדוש באוכל, ואילו ידידיה היה מרוכז מדי בהנאתו ממנת הצ'יפס הראשונה שלו שאכל מזה כמעט שנה. הוא היה טוב, טוב מאוד אפילו, אך למרות זאת הותיר בצלחת כשליש ממנתו.

"זה מזכיר לי את הזמנים הטובים שלנו", אמר אלי, בעוד מבטו חולף בלי משים על פני שאריות האוכל שבמגשו של ידידיה, "זוכר שביקרנו יחד בחנות הפיצה בברוקלין? אני אכלתי ברעבתנות כמעט את כל המגש, ואתה בתמורה הענקת לי שיחה שלמה, שנושאה העיקרי היה שאכילה גסה היא התנהגות בהמית", אלי צחקק קלות, "נראה לי שזה קרה בהיותנו בני שש-עשרה".

ידידיה הרהר בזיכרון הילדות ההוא בפנים רציניות, "האם באמת כבר עברו שש שנים תמימות מאז נתתי לך את הנאום הזה? נראה שהשפעתי מתחילה לפוג..."

אלי פרץ בצחוק קולני, וידידיה החרה אחריו. הוא כה נהנה במחיצת חברו. לצערו הרגשה זו חסרה לו מאוד השנה בעת שהותו בישיבה. ידידיה לא היה מאלו שקיבלו חינוך תורני אדוק בבית, ואולי זאת הסיבה, שהשקיע את כל כוחותיו במשך שנים כדי לזכות להתקבל לישיבתו של הרב בריגר. כבר כמעט שנה שהוא בישיבה, והוא שם לב, שחלק גדול מהבחורים רואים בו "הארי" טיפוסי - זהו הכינוי שהודבק לאלה שגדלו בבתים פתוחים יותר, עד ש"נשרפו" והתקדמו לישיבות הטובות ביותר, ואשר לדעתם לקחו את כל עניין עבודת ה' שלהם ברצינות רבה מדי. זעמו של ידידיה התעורר, כאשר נזכר בפלבולי העיניים התכופים ובמבטים המשועשעים, שערערו לחלוטין את שלוותו.

למען האמת רק מעט מהבחורים הסתכלו עליו בעין עקומה. רובם העריכו את ידידיה כבחור שקדן ועזבו אותו לנפשו. ובכל זאת הוא חש במתח רב כל אימת ששהה בסביבת חבריו לשיבה עד כדי כך, שבשעה שהיו הבחורים מתגודדים ומפטפטים על דא ועל הא, היה מרגיש לידם זרות כואבת, וכמובן לא הצליח לשלוף אף לא בדיחה שנונה אחת או אמרה מקורית פה ושם. במהלך הארוחות בחדר האוכל הוא בדרך כלל היה תוחב את האוזניות לאוזניו, מנצל את הזמן לשמיעת שיעורי תורה מוקלטים.

בתום הארוחה שוחחו ידידיה ואלי דיברו תוך כדי צעידה נינוחה בסמטאותיה הצרות של גאולה. הם חלפו על פני קבוצת ילדים קטנים, שלמרות השעה המאוחרת עדיין שיחקו בחוץ. רגליהם דרכו על קרעי מודעות מתקלפות מעל קירות בתי האבן העתיקים, כששלטים מאירי עיניים מושכים את לב העוברים והשבים לחנויות הבוטיק שבמקלטי הבניינים.

אלי דיבר בהתרגשות על צעדיו הראשונים בעולם השידוכים, ואף הפתיע את ידידיה עם הבשורה על טיסתו המתוכננת חזרה לניו-יורק כבר למוחרת למטרה זו בדיוק.

"הייתי אמור להישאר בירושלים עד סוף השנה, אך מצאתי את עצמי לאחרונה ממש חסר מנוחה", סיפר אלי, "נרשמתי כבר לאחד מקורסי הקיץ בניו-יורק המיועדים לבחורי ישיבות, ורק שיישאר בינינו", הנמיך אלי את קולו, רוכן לעברו, "השדכן כבר קבע לי פגישה ראשונה ליום חמישי הבא. על פי הבירורים שערכנו, הבחורה מדהימה ומוכשרת. בשנה הבאה ייתכן שאת יום ההולדת שלי כבר אחוגג עם אשתי בביתי החדש!"

"אם ירצה השם", אמר ידידיה, בולע את רוקו במאמץ. הוא קיווה שבביל אלי שלא מיצה היטב את שנותיו בישיבה, שתקופת השידוכים

לא תרמוס את שאריות ביטחוננו העצמי, "שיהיה בהצלחה רבה".
 "ומה איתך?" שאל אלי, "התחלת כבר לחשוב על... נו, אתה יודע?"
 "לא ממש. לא הקדשתי מחשבה רבה מדי לנושא".

"נו באמת, אתה צוחק עליי". הביטו עיניו האפורות של אלי היישר
 לתוך עיניו.

ידידיה השפיל את מבטו לעבר נעליו המבריקות. אלי צדק. ידידיה
 ידע במדויק מהן התכונות, שציפה לראות באשתו לעתיד.
 "אתה צודק", הודה ידידיה, "התכוונתי לומר, שלא נקטתי בצעדים
 מעשיים כלשהם כדי לקדם משהו בעניין".
 "וההורים שלך אינם דוחקים בך?" התפלא אלי.

"לא בדיוק", אמר ידידיה, "בשנה האחרונה הייתה אימי עסוקה עד
 למעלה מראשה בהכנות לחתונה של אחותי, ועכשיו היא שקועה,
 ראשה ורובה, בעניינה של אחותי, שלאחרונה אינה חשה בטוב כל
 כך. האמת שאימי אמורה לנחות בארץ בימים הקרובים כדי לעזור
 לה קצת".

"אני מבין. ואבירך?"

"הוא לא אחד שמתעניין בדברים האלו".

שתיקה מביכה השתררה ביניהם.

"כרגע אני עסוק בתוכנית אחרת לגמרי, משהו שהוא ממש בגדר
 התגשמות חלום עבורי", מרוב להיטותו למנוע שאלות נוספות
 אודות הוריו מיהר ידידיה להעביר נושא.

"אה באמת?" ענה אלי, מסוקרן מעט, "מה הסיפור?"

ידידיה החל להתגמגם. בחפזונו להעביר נושא גילה את אוזנו של

אלי בסודותיו הכמוסים ביותר. הוא האט את צעדיו עד שעצר לגמרי, והשניים התיישבו על מדרגות האבן המובילות למבנה קטן בסמטה.

”נו, קדימה”, פקד עליו אלי בקול החלטי, ”דבר!”

נוכח התעניינותו של אלי הפשיר ידידיה מעט ומצא את עצמו מספר על הפרוייקט המיוחד שלו. במהלך השנה האחרונה הוא היה עסוק בכתיבת קונטרס, שסקר במבט ייחודי את פירוש של רש”י על הגמרא. ידידיה השקיע אינספור לילות בכתיבה על גבי המחשב הנייד הישן שלו בחדר קטן השוכן בקומת המחסנים של הישיבה. עת קרם הספר עור וגידים, גדלה והתעצמה גם תקוותו, שאכן מדובר בחיבור מיוחד.

רק שלושה ימים לפני כן הוא הגיש לראש הישיבה עותק של החלק הראשון. זוהי הפעם הראשונה שהראה את הספר לאדם כלשהו, והוא חיכה במתח ובהתרגשות לתגובתו.

”וואו”, שרק אלי בהתפעלות, מחליק בידו על תלתליו, שהיו זקוקים לתספורת דחופה לקראת פגישת השידוך הראשונה שלו ביום חמישי הבא, ”מרשים... ותובעני”.

”כן, בהחלט תובעני. אתה הרי מכיר אותי”.

”כן, אבל מה בקשר לשידוכים?”

”ומה עם ידיעת כל התורה כולה?” שאל ידידיה בתגובה, קולו מתלהט, ”יש כאלה שנראה כי שכחו כי קיימת בכלל מצווה כזו!”

”מה עם הצורך לזרום קצת עם החיים?” ענה אלי בגיחוך.

”ברור שאפשר לזרום ולקחת את החיים בקלות, אני ממש בעד”, אמר ידידיה, ”אבל אף אחד לא יוכל לטעון שזוהי הדרך לגדלות”.

”הי, תמיד אמרתי לך, שאני מחכה ליום שאוכל לספר לנכדי בגאווה,

שזכיתי לשחק פעם בלגו עם גדול הדור, אבל אני מקווה, שזה לא עלה לך מדי לראש. אני כלל לא בטוח, שהדרך לגדלות מתחילה במרתף נעול תוך כתיבת ספרים לאור הנר. מוטב שתתחתן כמה שיותר מהר ותתחיל להוציא את הפח כל אימת שאשתך מבקשת.

מילותיו של אלי נאמרו בבדיחות, אך למרות זאת דקרו את ידידיה כבמדקרות חרב, מערערות את ביטחונה ודורכות על היבלות הכואבות ביותר שלו. ידידיה כמעט ופלט את המשך תוכניותיו, אך דעתו הוסחה על ידי יהודי רחב גרם שפסע היישר למולם, ציציותיו מתנפנפות על גבי חולצתו הגדולה. שניהם הסתכלו בעניין בשקית הזבל הגדושה שזרק האיש לתוך ה"צפרדע" הירוקה שעמדה בכניסה לסמטה.

אלי פרץ בצחוק רועם, "איזה תזמון מפחיד! רק דיברנו...!"

ידידיה חייך חיוך מאולץ, מזכיר לעצמו, שאלי היה בסך הכול בדחן שנהנה לצחוק על חשבון חולשותיו. בשעה שאילץ את עצמו להירגע, הוא החל לשים לב לסביבתו. מדרגות האבן שהם ישבו עליהן, הובילו לדלת רחבה. לראשונה הבחינו שזו הייתה כניסה לחנות ספרים קטנה. על אף שהשעה אחת-עשרה בלילה חלפה זה מכבר, האור עדיין דלק, והחנות הייתה פתוחה.

"בוא ניכנס", הציע אלי, "אני רוצה לקנות לך מתנת יום הולדת".

החנות לא הייתה אלא חדר אחד גדול. הספרים נערמו על גבי המדפים הרחבים שהגיעו כמעט עד לתקרה שהתנשאה לגובה של למעלה משלושה מטרים. לרגע הרגיש ידידיה כאילו הוחזר לתקופה היסטורית קדומה של עששיות שמן ודפוס ישן, אך אז מיהר לנחות בהווה, מבחין בחנות המוארת באור עמום וחלש ובאי הסדר הרב ששרר בו. ערמות הספרים, השולחנות והספסלים הקשו על המעבר בחנות והפכו כל חפץ לקשה עד בלתי אפשרי למציאה.

מאחורי דלפק קטן ישב אדם בעל זקן ארוך ומאפיר, ראשו רכון מעל ספר כלשהו. הוא לא הרים את ראשו, גם כשהשניים החלו לפלס את הדרך באיטיות לעברו.

"סלח לי", קרא אלי בביטחון למרות שפת העברית העילגת שלו, "אני לרצות קונה ספר בשביל החבר שלי כאן".

"מה אתה מחפש?" נענה האיש בקול עמוק וצרוד, בעודו נושא את עיניו מעם ספרו הגדול ומחייך לעברם חיוך מאיר.

"אני לא כל כך יודע", ענה אלי בהיסוס, "החבר שלי רוצה מגדיל את ידיעותיו בסודות הגדולה. יש לכם ספר מתאים בשבילו?"

ידידיה חש את עצמו מתכווץ באי-נעימות.

"אני חושב שאתה מתכוון לזה", הרים המוכר באדישות ספר אחד מתוך הערמה שהייתה מונחת ממש שם על הדלפק, "זה" היה ספר כרוך בכריכה דמוית עור שצבעה ארגמני ועליה חרוטות בזהב המילים "רזי העולם".

"הספר הזה מלא בסיפורים מעוררי השראה. זהו רב-המכר האחרון".

"אני בטוח שהחבר שלי כבר קרא אותו", אמר אלי, "עכשיו הוא מחפשת את סודות הגדולה הסודיות באמת".

המשפט האחרון כבר עורר את סקרנותו של המוכר שהעביר מבט משועשע מאלי לידידיה. במבט נוסף הבחין ידידיה, כי המוכר, הלבוש תלבושת ירושלמית אותנטית, נראה כבן למעלה משישים, כשמבין גבותיו הלבנות העבותות עוד נראו שרידי האדמוניות משנות אברכותו.

האיש החזיר את הספר למקומו, הקיף את הדלפק באיטיות וטיפס על סולם שעמד למרגלות מדף עמוס ספרים. אצבעו ליטפה כמה ספרים בהיסוס, לפני ששלף ספר נוסף. כריכת הבד האפורה

והפשוטה הייתה מאובקת. ללא אומר הושיט אותו לאלי, שמיהר לשלם עליו כמתנת יום הולדת לידידיה. ידידיה שלא רצה למנוע מחברו הטוב את 'הגילויים המפעמיים של סודות הגדולה', קנה את "רזי העולם", ששלף המוכר בתחילה כמתנה לאלי.

בעוד אלי נשען על הדלפק כדי לכתוב כמה מילות הקדשה בתוך הספר האפור, פתח ידידיה את הספר שקנה כמתנה לאלי, ובהה בדפים הבוהקים בלובנם.

"עט?" הציע המוכר, והושיט לידידיה עט כדורי כחול. ידידיה נטלו מידו והחל לצייר קריקטורה על הדף, כשפניו הולכות ומאדימות למחשבה על הזקן העוקב אחריו. בציור ניתן היה לראות את אלי מגיע כמנצח אל פסגת הר, העשוי כולו משקיות אשפה מלאות, כשהוא מאמץ אל ליבו שתי שקיות נוספות כאלה, כמו היו שני לוחות הברית, והוא מחייך מאוזן לאוזן.

ידידיה כבר מזמן לא צייר, אך היה בטוח, שאלי יאהב זאת מאוד.

"שה' ימלא כל משאלותיך לטובה", הוסיף, לפני שחתם את שמו על הציור והוסיף תאריך בראש הדף.

משסיים התכופף כדי לנשוף על הדף קלות ולוודא, שהדיו התייבש לחלוטין. ואז כשהתרומם ראה את עיניו הסקרניות של המוכר מביטות בתמונה בהתעניינות בלתי מוסתרת.

"זה טוב", אמר האיש בהתפעלות.

ידידיה הודה לו ביבושת וברח מהחנות החנוקה, כשהוא מוצא לעצמו מפלט ברוח הערב הירושלמית הנעימה. דקות ספורות לאחר מכן הצטרף גם אלי.

"יום הולדת שמח, ידידיה", אמר אלי, מעניק לו חיבוק חברי עם מתנתו, "תפתח את זה רק כשתגיע הביתה".

ידידיה לא יכול היה שלא לתהות אם הפעם הבאה שיפגוש את אלי, תהיה בתוך המון האורחים שיבואו לשמוח בחתונתו, ואם עוד יצא להם אי-פעם לשוחח כפי שעשו בערב זה. ידידיה לא הצליח להבין, איך אלי נשאר חבר נאמן כל כך אחרי כל השנים האלה. אומנם הייתה תקופה קצרה בכיתה ג' שידדיה תמך באלי מבחינה לימודית, אך שנים רבות חלפו מאז.

כשחזר ידידיה לישיבה, כבר הייתה כמעט שעת חצות. הוא התכוון להגיע ישר לבית המדרש. הוא הרי לא יהיה היחיד בשיבתו של הרב בריגר שלומד בשעה כזאת. אך כשהגיע לדלתות הכפולות והכבדות, מצא שרגליו מתעקשות להמשיך הלאה, לעבר המדרגות.

לאחר ששלח מבט חפוז סביבו כדי לוודא שאין נפש חיה בסביבה, ירד ידידיה במהירות לקומת המרתף וצעד לאורך המסדרון עד שהגיע לדלת המוכרת. הוא לחץ על הידית בזהירות והעלה את האור בחדר הקטן, שהיה עמוס בסטנדרים שבורים ובארגזי ספרים ישנים ומאובקים,

אך פינה אחת נקייה יחסית אכלסה שולחן קטן וצר ששימש אותו כמשטח עבודה.

הוא התקרב מעט למדף המתכת והתכוון להוריד את המחשב שבתיק השחור, אך לפתע היכה בו הזיכרון: המחשב אינו נמצא שם! הוא הרי העלה אותו לחדרו כמה ימים קודם כדי להדפיס את הדפים עבור ראש הישיבה, והוא שוכן עכשיו לבטח במזוודתו שמתחת למיטה.

ידידיה נאנח, אך במחשבה שנייה הוא הבין שיהיה לו קשה להתרכז עכשיו בכתיבה. המחשבות הסיחו את דעתו כליל. הרהור טורדני חלף בו ואמר שהוא ממילא לא יצליח להירדם. מילותיו של אלי חלפו בראשו שוב ושוב, מטלטלות ודוקרות אותו בכל פעם מחדש.

הוא שירך את רגליו באיטיות במעלה המדרגות ונעצר בפתח שנכנס

אך לפני דקות ספורות. לאחר היסוס קל מיהר ידידיה לצאת מפתח הישיבה. הוא החל לצעוד במורד הרחוב דרך שכונת בית ישראל. בתוך דקות הליכה קצרות במבואות המוכרים הגיע לרחוב שמואל הנביא ופנה שמאלה בכביש הראשי, שעל אף השעה המאוחרת היה מלא יחסית בהולכי רגל ממהירים וברכבים שועטים. לאחר שחצה את הצומת הסואן, הוא המשיך לצעוד במהירות, עד שראה למולו את קצה פארק הסנהדרין.

הפארק היה חשוך ומלא צלליות, ובכל זאת נראה מזמין מאוד כמין מקלט מהרחוב הרועש. רק פסע לתוך הגינה המיוערת וכבר הרגיש בטוח ושלוו. מערות הקבורה העתיקות שנחצבו בתוך צלע ההר, העניקו לו את הרגשת הבדידות שכה נצרכה לו עכשיו.

ידידיה שירך את רגליו לאור הירח החיוור שבצבץ מבעד לצמרות העצים, טרם התיישב על אבן גדולה נושם עמוקות. מה הוא עושה כאן, בפארק, במקום לשבת בהיכל בית המדרש אל מול הגמרא? היו אלו המילים של אלי, שעדיין הדהדו בתוכו.

'אני מקווה שזה לא עלה לך מדי לראש'.

'אני לא בטוח שהדרך לגדלות היא בכתיבת ספרים במרתף נעול. מוטב שתתחתן כמה שיותר מהר ותתחיל להוציא את הפח כשאשתך מבקשת'.

אלי צדק. הוא כזה בעל-גאווה! כרגיל, הוא מדמיין את עצמו מיוחד ושונה כמי שנועד לגדולות.

למרות היותו ביישן ומופנם מאוד מאז היה ילד קטן, הוא תמיד ייחל למישהו שיבחין בכישרונותיו העילויים, בזיכרונותיו הצילומיים וביכולת ההתמדת הנדירה שלו, שאפשרה לו לשקוד על תלמודו במשך שעות רצופות.

הוריו של ידידיה קיוו שתלמוד התורה המקומי ששלחו אותו אליו, יספק לו את ההשכלה המתאימה. אך תלמוד התורה, למרות צוות המחנכים האיכותיים שבו, התאים את עצמו למשפחות הפתוחות יותר, ועל כן דרישות הנהלת תלמוד התורה מהתלמידים היו מזעריות. חבריו לכיתה היו מכנים אותו "הגאון", אך לא תמיד היה זה בנימה של אהדה.

'מתי אתגבר על האנוכיות המבישה הזו שלי ואהיה פשוט... נורמלי?'
הדהדו מחשבותיו.

הוא נשא עיניים יגעות לעבר השמיים הכהים, מבחין בצלליות העצים, בפיסת הירח הזעירה שניבטה אליו, ובכוכב הזוהר שבמרכז שזיהה אותו ככוכב נוגה.

הוא כל כך רצה לסיים את כתיבת הספר שלו ולהציג אותו לפני נורמן פרידריך, הפילנתרופ האנגלי והנדיב שהבטיח לו אי אז להוציא אותו לאור. הוא יכול לראות בדמיונו את הרגע מתרחש בעוד מעט יותר מחודש, זאת מכיוון שלמיטב ידיעתו נורמן פרידריך ומשפחתו תמיד בילו את חודשי הקיץ באחד המלונות היוקרתיים ביותר בירושלים. למרות כל מאמציו של אלי לשכנע אותו להתחיל לשמוע שידוכים, הוא ידע היטב, שרק כאשר הספר יראה אור יוכל להתפנות לכך. הוא ראה את אחותו בכל תקופת השידוכים המייסרת, שנמשכה שנים ארוכות, בעת שהמצב המשפחתי שלו רק הלך ונעשה סבוך יותר מאז.

איזו בחורה נורמלית תרצה להסתכל עליו בכלל?

ועדיין לא יכול היה לוותר על חלומו להינשא לבחורה האיכותית ביותר ממשפחה של בני תורה. הוא דמיין איך חיו ישתנו כאשר כל זה יתגשם. הבית שייקים, היחס המכבד מהסביבה, הדברים העצומים שיוכל לפעול בחייו.

הספר נראה כחלון ההזדמנויות היחיד שלו, והוא היה נחוש בדעתו לנצל. האם זהו חלום גרוע כל כך?

"אנא ה', עזור לי", לחש רכות, "אני רוצה ללמוד את התורה שלך בכל מאודי, בכל הכוחות שהענקת לי, אך בלי להיתפס לגאווה המיותרת שלי בכל פעם מחדש".

הוא הופתע לגלות את לחייו לחות מדמעות. כבר מזמן לא זכר הרגשה של בכי מה היא. עכשיו הרגיש יציבות ושלווה, כמין תחושת ביטחון עזה, שתפילתו הזכה עלתה לשמיים ועשתה את שלה.

זמן קצר לאחר מכן עזב את הפארק ועשה את דרכו חזרה לכיוון הישיבה. השעה הייתה כמעט שלוש לפנות בוקר, כאשר הניח סוף סוף את ראשו היגע על הכרית ושקע בשינה עמוקה.

וכעת, שעות ספורות לאחר מכן, כאשר הרקיע החל מתבהר לאיטו, ידידיה מצא את עצמו ער לחלוטין יושב בקצה המיטה, והפסוק עדיין מהדהד במוחו.

הוא הרגיש תחושה מוזרה, ובכלל הדרך שהתעורר התמיהה אותו מאוד.

מסיט את חוט המחשבה הזה ממוחו, ידידיה מיהר להתלבש, חטף את התפילין ורץ לתפוס את מניין הנץ בבית הכנסת הקטן שבפינת הרחוב. לאחר התפילה הוא הופתע לגלות, כי ראשו היה צלול להפליא למרות שעות השינה המועטות של הלילה האחרון. בהחלטה של רגע הוא החליט להתיישב וללמוד מעט בבית המדרש לפני ארוחת הבוקר.

כשעבר בחדרו כדי לקחת את כוס הקפה הנצחי שלו, נכנס בדיוק גם מורדי מירסקי חברו לחדר. "הי, שטיינהרץ, חיפשתי אותך. ראש הישיבה רוצה לפגוש אותך בחדר".

ידידיה נדרך ואז התרפה אט אט, נזכר בעותק שהגיש לראש הישיבה אך לפני כמה ימים. הוא לא יכול היה לחמוק מתחושת המתח הקלה שליוותה אותו, עת נכנס בהיסוס לחדר הקטן בלי לדעת לאן תוביל אותו הפגישה עם ראש הישיבה.

הדבר האחרון שציפה לו היה לשמוע את הרב בריגר מורה לו לארוז את חפציו ולעזוב את הישיבה.